

Arrest

nr. 306 738 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CARLIER
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat C. VANDEPUT, loco advocaat J. CARLIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 30 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4.1. Uit de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij over de Georgische nationaliteit beschikt, zoals blijkt uit het Georgische paspoort dat wordt voorgelegd. Dat verzoekende partij een deel van haar leven in Oekraïne heeft gewoond, doet hieraan geen afbreuk.

Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dient derhalve te worden onderzocht en beoordeeld ten opzichte van Georgië.

4.2. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij een concrete vrees koestert bij terugkeer naar Georgië. In haar relaas haalt zij geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van haar ras, nationaliteit, haar politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat zij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. De door de verzoekende partij aangehaalde problemen zijn van socio-economische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet brengt de verzoekende partij geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing bij een terugkeer naar Georgië.

Louter socio-economische overwegingen, zoals door de verzoekende partij op slechts algemene wijze aangehaald in haar verklaringen betreffende onder meer moeilijkheden inzake huisvesting en

werkgelegenheid (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 23 november 2022, p. 5), vallen enkel onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in zoverre wordt aangetoond dat de socio-omstandigheden in het land van herkomst van die aard zijn dat verzoekende partij een reëel risico loopt om specifiek en individueel aan een onmenselijke behandeling te worden blootgesteld, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften, én in zoverre deze omstandigheden het gevolg zijn van intentionele gedragingen door actoren bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

In het rechtsplegingsdossier zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partij concreet aangetoond. Algemene socio-conomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden ressorteren verder niet onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert nog aan dat zij naar haar huwelijk in Abchazië is gaan wonen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet oorspronkelijk afkomstig is van Abchazië en daar slechts heeft verbleven van 1990 tot 1995. Abchazië is dus niet de regio van herkomst van verzoekende partij. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij en haar man, met wie zij enkel traditioneel gehuwd was, uit elkaar zijn gegaan in 2009 (NPO, p. 3). Het betoog van verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Abchazië, i.e. een de facto onafhankelijke regio die sinds 2008 volledig onder de controle van het separatistische regime van Soukhouti staat (zie COI Focus “Georgië. Algemene situatie” d.d. 16 januari 2023, p. 93 e.v.), is voorts niet dienstig nu zij hiermee immers geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling dat zij het Georgische staatsburgerschap bezit en dat uit het voorgaande is gebleken dat zij in Georgië (m.u.v. het de facto onafhankelijke Abchazië) geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Uit niets blijkt dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Georgië, het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt voor te houden, bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing naar Abchazië.

4.3. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1556 legt de eed af en tolkt Russisch – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van haar verzoek om te worden gehoord, betwist verzoeksters advocaat niet dat haar zaak thans moet worden bekeken in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en verwijst zij in hoofdorde naar haar procedurestukken. Evenwel meent zij dat het gegeven dat Georgië thans niet meer figureert op de lijst van veilige landen van herkomst maakt dat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing is teloorgegaan, wat op zich reeds de vernietiging ervan rechtvaardigt. Zij wijst op haar vervolgingsvrees en stelt dat deze niet enkel is gebaseerd op socio-economische elementen. In het licht van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, meent zij dat niet enkel het risico op vervolging moet worden onderzocht, maar ook de mogelijkheden tot bescherming door de nationale overheden in geval van terugkeer naar het land van herkomst moeten worden geanalyseerd. Daar de verwerende partij deze analyse niet heeft gemaakt, is de bestreden beslissing aangetast door een motiveringsgebrek, wat de vernietiging ervan rechtvaardigt. Verder bevraagd door de voorzitter, stelt verzoekster in persoon dat zij geen bijkomende elementen wil aanhalen en geen specifieke vervolgingsvrees heeft aangehaald, wat wordt bevestigd door haar advocaat.”

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting, stipt de Raad vooreerst aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden omvat, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

De Uniewetgever heeft, door te bepalen dat de rechterlijke instantie die bevoegd is om uitspraak te doen op een rechtsmiddel tegen een beslissing tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming indien van toepassing *“de behoefte aan internationale bescherming”* van de verzoeker moet onderzoeken, met de vaststelling van artikel 46, lid 3 van de richtlijn 2013/32 deze rechterlijke instantie, indien zij van oordeel is dat zij beschikt over alle daartoe noodzakelijke feitelijke en juridische gegevens, de bevoegdheid willen verlenen om na afloop van een volledig en ex nunc onderzoek – dat wil zeggen een uitputtend en geactualiseerd onderzoek van deze gegevens – een bindende uitspraak te doen over de vraag of deze verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95 om internationale bescherming te krijgen (HvJ 29 juli 2019, C-556/17, *Torubarov*, punt 65).

Artikel 46, lid 3 van de Richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat de rechterlijke instantie van een lidstaat waarbij in eerste aanleg een beroep tegen een beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming is ingediend, verplicht is zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee het orgaan dat deze beslissing heeft genomen rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van die beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punt 118).

De Raad kon dan ook nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist in haar betoog ter terechtzitting overigens niet dat haar zaak thans moet worden bekeken in het licht van voormelde artikelen 48/3 en 48/4. Zij meent evenwel dat het gegeven dat Georgië thans niet meer fungeert op de lijst van veilige landen van herkomst maakt dat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing is teloorgegaan, wat naar haar mening op zich reeds de vernietiging ervan rechtvaardigt. Het verdwijnen van de wettelijke basis van de bestreden beslissing en het gegeven dat Georgië niet langer een veilig land van herkomst is, verhindert echter niet dat de Raad het verzoek om internationale bescherming door middel van een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden beoordeelt op basis van een andere rechtsgrond, mits eerbiediging van de rechten van verdediging (zie: HvJ 25 juli 2018, C 585/16, *Alheto*, punten 119-121, 124-127 en 130 alsook de aldaar aangehaalde rechtspraak, RvS 10 februari 2023, nr. 255.752).

In casu heeft de Raad in de beschikking van 14 november 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vervolgens zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Door het indienen van een vraag tot horen kreeg de verzoekende partij de mogelijkheid om hierover haar opmerkingen te formuleren en haar standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 16 van de Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werd gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 23 november 2022 werd zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij uitvoerig de mogelijkheid om haar vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijkeheden uiteen te zetten, en werd haar de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Er was een tolk aanwezig die het Russisch machtig is. De verzoekende partij werd uitvoerig en grondig bevraagd waarbij haar zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, werd haar de vraag gesteld of er nog iets anders was dat ze wou zeggen en kreeg zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de protection officer een gebrekkige vraagstelling zou hebben gehanteerd, dan wel een gebrekkig onderzoek zou hebben gevoerd. De verzoekende partij werd in de gelegenheid gesteld de mogelijke problemen ter zake aan te kaarten en te staven. Het blijkt niet dat zij in haar mogelijkheden dienaangaande zou zijn beknot doordat zou zijn uitgegaan van het toenmalig vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door haar aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar haar verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Zo wordt in punt 4.2. van de beschikking onder meer geduid dat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat zij een concrete vrees koestert bij terugkeer naar Georgië en dat de door haar aangehaalde problemen van socio-economische aard zijn en aldus niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen naar voren bracht met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, dat ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen niet blijkt dat zij dergelijk risico loopt in Georgië en dat zij met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals extreme armoede, bij een terugkeer naar Georgië als gevolg van intentionele gedragingen van actoren bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Tot slot wordt in voormelde beschikking met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geduid dat de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in het voorliggende verzoekschrift enig element ontwaart dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen. Uit de gronden van voormelde beschikking blijkt dan ook niet dat werd uitgegaan van het vermoeden van bescherming in het land van herkomst.

Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting te verwijzen naar haar vervolgingsvrees en te stellen dat deze niet enkel is gebaseerd op socio-economische elementen, slaagt zij hierin niet. Zij verduidelijkt haar betoog geenszins, laat staan dat zij concrete elementen argumenten aanreikt die afbreuk kunnen doen aan de gronden van voormelde beschikking. Het weze benadrukt dat uit de verklaringen van de verzoekende partij (NPO, p. 5) niet blijkt dat zij een concrete vrees koestert bij terugkeer naar Georgië. Ook ter terechtzitting bevraagd, stelt de verzoekende partij geen bijkomende elementen te willen aanhalen en verklaart zij geen specifieke vervolgingsvrees te hebben aangehaald, wat wordt bevestigd door haar advocaat. Haar eerdere verwijzing ter terechtzitting naar haar vervolgings-vrees die niet enkel zou zijn gebaseerd op socio-economische elementen is niet enkel vaag, maar strookt ook niet met het vervolg van haar betoog. Hoe dan ook maakt zij geen concrete gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk. Voorts meent de verzoekende partij ter terechtzitting dat in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet enkel het risico op vervolging moet worden onderzocht, maar ook de mogelijkheden tot bescherming door de nationale overheden in geval van terugkeer naar het land van herkomst moeten worden geanalyseerd. Zij gaat echter voorbij aan de vaststellingen in voormelde beschikking waarin wordt vastgesteld dat noch uit het rechtsplegingsdossier, noch uit onderhavig verzoekschrift enig element naar voren komt waaruit blijkt dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk enige nood te hebben aan

bescherming geboden door de Georgische autoriteiten. Een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden aldaar is bijgevolg niet relevant. De door de verzoekende partij geuite kritiek dat de bestreden beslissing is aangetast door een motiveringsgebrek in die zin kan niet worden bijgetreden. Evenmin doet zij anders denken door ter terechtzitting op algemene wijze te verwijzen naar haar proceduristukken. Ook deze verwijzing concretiseert zij niet, noch brengt zij deze in verband met de gronden van voormelde beschikking zodat zij er met deze verwijzing evenmin in slaagt een ander licht te werpen op wat werd vastgesteld.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partij belicht. De vaststelling wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij – en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Georgië – die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad, kan de verzoekende partij de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2013/32/EU) moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar verweer ter terechtzitting niet in concreto aantoonde welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partij benut en zij heeft ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens is en waarom. Stellen dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis meer heeft wat de vernietiging ervan rechtvaardigt, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen wordt uiteengezet in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette haar haar grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting heeft gedaan. Derhalve heeft de verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd door het teloorgaan van de wettelijke grondslag. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier, de doorlopen procedure en de gronden van voormelde beschikking, maakt zij dit niet aannemelijk. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en ex-nunc onderzoek tot de voorliggende beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming over te gaan.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES